Z MILOSTI HIMALÁJÍ

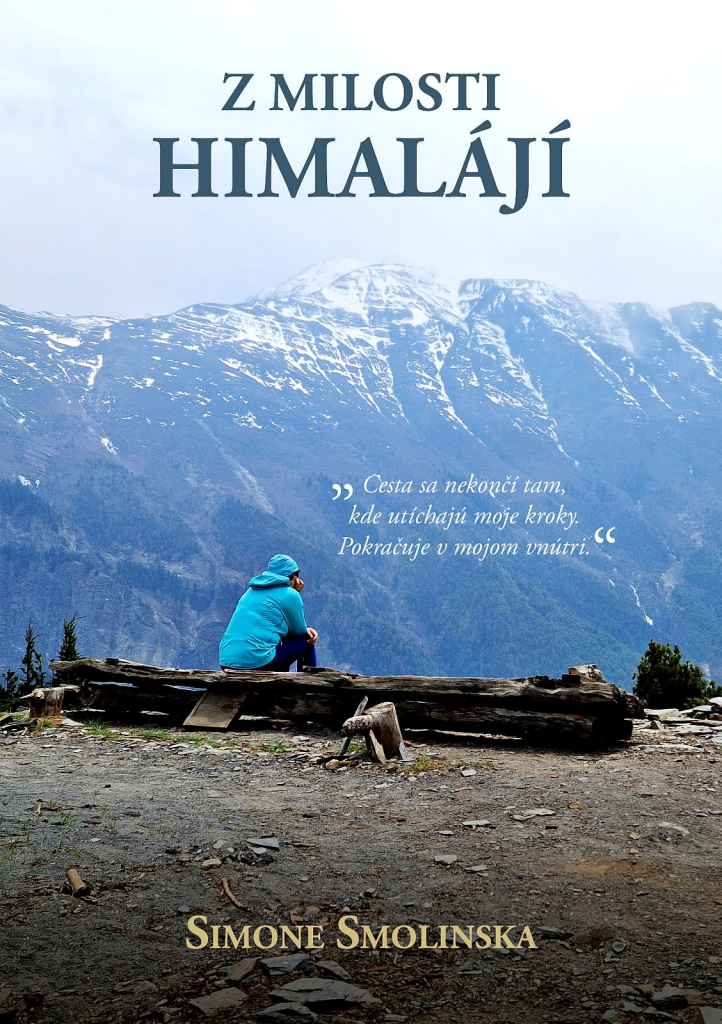

„Cesta sa nekončí tam,
kde utíchajú moje kroky.
Pokračuje v mojom vnútri.“

SIMONE SMOLINSKA

Z MILOSTI HIMALÁJÍ

SIMONE SMOLINSKA

Z milosti Himalájí
Simone Smolinska

© Simone Smolinska, 2026
v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Redakcia: Patrícia Štofanová
Jazyková korektúra: Dominika Jelínková
Obálka a sadzba: Miroslav Kulich

ISBN (brož. väzba) 978-80-570-8173-9
ISBN (EPUB) 978-80-570-8175-3
ISBN (MOBI) 978-80-570-8176-0
ISBN (PDF) 978-80-570-8174-6

OBSAH

Poďakovanie 12
Predslov 19
Úvod 21
Načo tam išiel? 23
Bhután a všetko, čo s tým súviselo 28
Dobrodružstvo sa môže začať! 37
Nech príde, čo má prísť 40
A ide sa ďalej… 48
V zajatí hôr 79
Na ceste k cieľu 91
Cesta dole 105
Cestou do Marphy 109
Rozlúčka 122
Späť do Káthmandú – prichádza posledné prekvapenie 130
Späť do sedla 140
Poďme do toho ešte raz… ale tentoraz vážne. Alebo ako to bolo s tými „schodmi“? 149
Odchod z Káthmandú 195

Len si si na chvíľu odpočinul v objatí Kráľovnej Zeme,
pod mäkkou perinou bieleho ticha.
Kým sme tu dole čakali, ty si sa už vydal vyššie.
Pretože cesta sa nekončí tam, kde utíchnu tvoje kroky –
cesta pokračuje ďalej v nás.

Na pamiatku Suhajda Szilárda.

Nebola horolezkyňa. Pochybovala. Bála sa.
A predsa sa vydala na cestu.
Od chodníkov Bhutánu cez okruh Annapurny až po základný tábor. Každý krok bol úsilím, každé stretnutie poučením. Hora nič nesľubuje: skúša, odhaľuje, premieňa.

Tento dobrodružný román je predovšetkým o učení.
Pretože skutočný vrchol možno nie je tým, čím si myslíme, že je.
Nebolo to len o hore.
Bolo to o krokoch.

Venovanie

Môjmu synovi Erikovi.

Tak ako ja, aj ty kráčaš za svojimi cieľmi a každý krok je novou príležitosťou stať sa silnejším, odvážnejším a slobodnejším.

Mojim rodičom.

Viem, že som nebola jednoduché dieťa. Už vtedy som neustále posúvala hranice – svoje aj ostatných. Ale keby som to nerobila, dnes by som možno len premýšľala:

„Čo by bolo, keby…?“

Prejavujem úprimnú vďačnosť všetkým, ktorí svojou podporou umožnili, aby táto kniha vznikla. Ich štedrosť a dôvera sú jej dôležitou súčasťou.

S vďakou:

MVDr. Alojz Smolinsky
Amandine & Mélanie & Patrick Benjamin Pineaud
Skobrák Tibor
Erla film – Urbán Ernő
ROVARIRTÁS – OK Kft. – Veres Lajos
Canon Business Center – Vladimír Ondrejčák
Balalajka Orosz Bisztró Szolnok
Sóház Panzió Szolnok – Tóth Andrea
Michèle Thepenier
Niche group s. r. o.
Hangműhely-Kert Ajkarendek
MAKASE Magyar Kalandsport Egyesület Nonprofit Szervezetet

Som vďačná pani Kláre Siekelovej, ktorá ako prvá vzala rukopis do rúk a s úprimnou pozornosťou a starostlivosťou mi pomohla ho opraviť a vylepšiť. Hoci bol text následne ešte upravovaný, hodnota jej prvotnej spätnej väzby pre mňa zostáva.

Poďakovanie

Philippe, teraz si na rade ty.

S úprimnosťou ti ďakujem za všetko, čo si urobil pre túto knihu. Úmyselne nepíšem „pomoc“, pretože to bolo oveľa viac.

Keď som ti prvýkrát poslala niekoľko úvodných strán rukopisu, požiadal si ma o týždeň na ich prečítanie. Napriek tomu tvoj názor prišiel už nasledujúce ráno. Tvoja odpoveď dala tejto knihe impulz, ktorý som dovtedy cítila iba v náznakoch. Tvoje slová ma pozdvihli, dali mi krídla a vniesli vieru tam, kde predtým bola neistota.

Odvtedy si sledoval každý novovznikajúci text. Večer som ti poslala nové stránky a ráno som už mala odpoveď – posilňujúcu, povzbudzujúcu, podporujúcu. Úprimne priznávam, že každé ráno som sa tešila na tvoju správu ako študentka na výsledky skúšky. A pritom si ma neskúšal – sprevádzal si ma, povzbudzoval a udržiaval vo mne ducha na tejto pre mňa úplne novej ceste.

Ďakujem ti za úprimné rozhovory pri dobrom víne, za čas, ktorý si mi venoval, za tvoju pozornosť a priateľskú lásku.

Najväčšia radosť pre mňa bude, keď budeš mať túto knihu v rukách. Ak už čítaš tieto riadky, potom ten okamih práve nastal.

Príjemnú cestu pri čítaní, Philippe!

Csabi, ty si dal tejto knihe názov.

Pamätáš? Spolu sme cestovali autom a spýtala som sa ťa, aký názov by si dal môjmu príbehu. Vtedy ešte nebola reč o knihe. A ty si okamžite povedal: „Z milosti Himalájí."
Rýchlo som si to zapísala na prvý papierik, ktorý som našla.

A teraz, hľa, držíš knihu vo svojich rukách.
Stal si sa krstným otcom tejto knihy.
Ďakujem ti!

Ďakujem MAKASE Magyar Kalandsport Egyesület Nonprofit Szervezet za profesionálnu organizáciu ciest do Nepálu, Bhutánu a okolo Annapurny.

Tamás, Ernő, Lajos – ďakujem vám za bratskú starostlivosť, lásku, priateľstvo, smiech až po slzy a spoločné dobrodružstvá.

Judit, som vďačná za tvoju trpezlivosť a dôveru. Viem, že niekedy nebolo ľahké sledovať moje zápasy, no nikdy si ma nenútila vzdať sa, vždy si mi dodávala silu a podporu.

Ram, hoci sa v mojom príbehu často neobjavuješ, tvoja rola v pozadí bola nesmierne dôležitá. Ďakujem za precíznu a flexibilnú organizáciu, bez teba by naša cesta do základného tábora – Annapurna Base Camp (ABC) – neprebehla tak hladko. Vaša cestovná kancelária TREKKING TEAM profesionálne vybavila všetky naše požiadavky a boli ste tu vždy, keď sme vás potrebovali.

Ujjal, bol si neoddeliteľnou súčasťou príbehu, kľúčovou osobou, ktorá nás podporovala na našej ceste. Ďakujem za tvoju podporu, trpezlivosť,

vytrvalosť, dôveru, šťastné chvíle, nepálske piesne a lásku, ktorú si mi dal. Bez teba by sa moje cesty a ani táto kniha nemohli uskutočniť.

Ram Hari Neupane, Thaakr Dhungel – ďakujem za pomoc. Boli ste viac než len nosiči, boli ste členmi tímu. Sprevádzali ste nás silou, vytrvalosťou a dôverou.

Gyöngyi, ďakujem, že si bola mojou spolubývajúcou a navigovala ma, keď som nemala ani poňatia, kde je sever.

Judit, Viki, ďakujem, že ste boli mojimi spolubývajúcimi a v najťažších chvíľach ste ma podporovali trpezlivosťou a porozumením.

Réka, Zsombor, Árpi a ostatní, som vďačná, že ste formovali moju osobnosť a boli súčasťou tejto cesty.

Jozef Brejčák, ďakujem ti, že si ma svojou trpezlivosťou, pokojom a skúsenosťami doviedol až tam hore a ukázal mi naše krásne Tatry z výšky, ktorú by som bez teba nikdy nezažila.

Danka a Milan, ďakujem, že ste sa pustili do spoločnej cesty, dôverovali mi, zdieľali priateľstvo, lásku, starostlivosť a nádherné okamihy, ktoré sme spolu prežili.

Ďakujem každému, kto sa podieľal na tejto ceste, či už ako turista, pracovník v čajovniach, ubytovacích zariadeniach a domácnostiach, majiteľ, sprievodca, nosič, alebo len ako náhodný okoloidúci. Každý človek ma ovplyvnil, formoval moju osobnosť, a keď bolo potrebné, držal mi zrkadlo.

Ďakujem svojim priateľom a známym, ktorí sledovali moje cesty a povzbudzovali ma.

A nakoniec, čo je nemenej dôležité, ďakujem svojej rodine, ktorá ma sprevádzala a prežívala so mnou tieto cesty, podporovala ma a dôverovala mi.

Príbeh opísaný v knihe vychádza z mojich vlastných skúseností. Udalosti, ktoré sú v nej zachytené, sú skutočné a postavy sú reálni ľudia, ktorých životy sa preplietli s mojím a formovali všetko, čo tieto stránky uchovávajú.

Výšky hôr, vrcholov a táborov uvedené v knihe sú orientačné. Rôzne zdroje uvádzajú odlišné hodnoty, preto sa presné čísla môžu líšiť. Z hľadiska príbehu výšky skôr ilustrujú náročnosť trasy a atmosféru dobrodružstva, než poskytujú oficiálne informácie.

Predslov

Prečo sú ciele také dôležité a prečo ich potrebujeme? Pretože sme prišli na tento svet s poslaním. A aby sme ho mohli naplniť, potrebujeme ciele, ktoré nás vedú.

Tieto ciele stoja na našej ceste ako míľniky, ukazujú nám smer a pomáhajú nezablúdiť. Bez nich by sme len bezradne brázdili neznáme vody, ako loď bez kapitána uprostred búrky.

Je na nás, ako vnímame dosiahnutie cieľov. Ako víťazstvo, pretože máme pocit, že sme niekoho alebo niečo porazili, alebo ako cennú lekciu, ktorá nám pomáha v sebapoznaní a ukazuje nám, kde sa nachádzame na našej ceste. Ja si vyberám to druhé.

Som vďačná za každý dosiahnutý cieľ. Ďakujem všetkým, ktorí mi pri tom pomohli, pretože na tejto ceste nejdeme sami. Je na nás, či si dokážeme všimnúť a rozpoznať správnu pomoc.

Úvod

Všetko sa to začalo niekedy okolo roku 1980 v pionierskom tábore v Beskydách. Prihlásila som sa tam, pretože som si myslela, že bude zábava spoznať iné deti a trochu uniknúť domácej rutine. Pravdupovediac, nebolo to tak, ako som si predstavovala. Zistila som, že budeme chodiť na túry. Samozrejme, dozvedela som sa to až na mieste, odkiaľ nebolo úniku.

Turistiku som nemala rada. Ani chôdzu po vlastných. A už vôbec nie štveranie sa do kopca. Nepamätám si, aká dlhá bola tá túra, ale niekoľko kilometrov v hornatom teréne pôsobilo pomerne odstrašujúco. Vyskúšala som všetko od efektu „mŕtveho chrobáka“ až po „smrť na labuťom jazere“, len aby som nemusela ísť, ale nepomohlo to.

Čo len teraz bude so mnou?

Pred očami mi krúžila jediná myšlienka: *Nechcem ísť, toto nie je pre mňa.*

(Mimochodom, v tom veku som nemala postavu modelky, ale nebola som ani tučná ako prasa, skrátka niečo medzi tým.)

No ísť som musela, bez ohľadu na svoje pocity a kondíciu, pretože som nemohla zostať sama v tábore. Aká hlúpa výhovorka, pomyslela som si. A predsa som musela ísť, napriek všetkému svojmu detskému vzdoru.

Už v prvej zákrute som sa pýtala, kedy sa to skončí, no pravá výzva sa začala až potom.

V troch štvrtinách cesty som to vzdala. Už som ďalej jednoducho nemohla. Navyše ma tlačila topánka, o číslo menšia, ktorú som si kúpila s mamou, lebo sa mi páčila a väčšie číslo z toho modelu nemali.

Tri dôvody, prečo som nechcela pokračovať.

Nenávidím to, som unavená a ešte aj topánka ma tlačí!

Ale vedúcej tábora to neprekážalo: „Ideš a hotovo. Odtiaľto niet návra-

tu, kto a ako ťa odvezie späť, čo si myslíš?“

Nič som si nemyslela. Len som všetko nenávidela. Boli to ťažké chvíle.

Toto bol môj prvý vážnejší stret s „túrou“, ktorý ma dosť poznačil, najmä psychicky. Až tak, že som celé roky nechcela ani počuť o kopcoch či iných „mučiacich nástrojoch“. Počas študentských rokov som urobila zopár chabých pokusov, ale tie sa týkali skôr toho, že som sa chcela vytiahnuť pred chalanmi, než novoobjavenej lásky k horám.

Neskôr som si však obľúbila pešiu chôdzu, najmä pri objavovaní miest. Dokázala som prejsť aj mnoho kilometrov, len aby som mohla mesto vidieť z lepšej perspektívy než ho poznať iba z tmavých podzemí metra.

Asi takto sa začala moja láska k prírode a turistike. Pešiu chôdzu som si udržiavala ďalej, ale s jednou podmienkou – žiadne kopce.